

[Føged.]

5 år. De samlede skattepligtige indkomster, der for skatteåret 1968 er anslået til ca. 60 milliarder kr., vil således allerede i 1970 andrage ca. 74 milliarder kr.

Ved kildeskattens indførelse og med udgangspunkt i den gældende enhedsskala vil statsskatteudskrivningen med 95 pct. derfor for 1970 blive på ca. 13 milliarder kr. Problemet bliver nu, om dette prove nu så sammen med de øvrige skatter, indirekte skatter og afgifter, balancerer med statens behov, et behov, der som alt andet er under hastig udvikling, måske også for hastig udvikling. Som eksempel kan nævnes, at staten har lønningsudgifter til 150.000 ansatte, og der bliver stedse flere af dem, selv om regeringen nu har bebudet et loft over nyansættelser.

Andre stærkt stigende udgifter, herunder specielt de sociale udgifter, omsorgsydelser, nye plejehjem osv., kræver såvel til investeringer som til den årlige drift mange penge. Jeg skal kun lige nævne, at også andre områder kræver — og med rette — væsentlige beløb for blot at leve op til de almindelige krav; jeg tænker især på hele uddannelsesområdet.

Således stillet over for de nærmeste krav må man indrømme finansministeren ret til at præsentere regningen for folketinget — jeg skal villigt indrømme, at jeg finder den stor — og kun mådehold og resignation fremover kan hjælpe os til rimeligere talstørrelser. Finansministeren har ganske vist ud over den almindelige absolut nødvendige udskrivning budgetteret med et kasseoverskud på ca. 1 milliard kr. Man kan diskutere, om netop dette beløb er absolut nødvendigt, men man må vel indrømme, at ud over at skaffe dækning for de krav, vi stiller til det offentlige, har skatterne også den opgave at samordne den økonomiske balance. Vi fik vel alle i sidste måned en anskuelsesundersøgelse i den risiko for vor hjemlige beskæftigelses- og velstandsudvikling, som kan følge af stor afhængighed af internationale kapital- og valuta-

markeder. Vi kan simpelt hen ikke tillade os til stadighed at tage på kredit i udlandet, i det omfang vi har gjort i de foregående år. Derfor har skatterne også den opgave at afpasse den samlede efterspørgsel til produktion og beskæftigelse.

Finansministeren har foreslået en udskrivningsprocent på 95 som nødvendig for denne samlede balance. Venstre accepterer dette, dog ikke med nogen særlig glæde. Vi håber, at finansministerens skøn over situationen er for pessimistisk, men kan tiltræde ud fra den betragtning, at skulle dette være tilfældet, finder vi nok udveje for at lempe på beskatningen på den ene eller den anden måde.

Når socialdemokratiet og SF nu foreslår en udskrivningsprocent på 82, kan det nok undre, al den stund de samme partier — og vel specielt socialdemokratiet — har været særdeles aktive med at foreslå love med store udgiftsforøgelser af en størrelsesorden, der på nuværende tidspunkt overstiger 1 milliard kr. Jeg skal ikke på ny nævne dem, da der allerede er nævnt en del af dem af det ærede medlem hr. Haunstrup Clømmensen; jeg kan ganske tilslutte mig hans tal og hans betragtninger i så henseende.

Når socialdemokratiet nu foreslår en udskrivningsprocent på 82, indebærer det en skatteudskrivning på et beløb, der er ca. 1,7 milliard kr. lavere end efter regeringsforslaget. Venstre havde gerne set en ændret enhedsskala, således at de mindre indkomster fik en lempelse. Jeg vil dertil yderligere føje, at den direkte — med streg under direkte — beskatning efter min opfattelse nu har nået en størrelsesorden i forhold til den indirekte beskatning, som er i modstrid med venstres almindelige opfattelse af, på hvilken måde skatteudskrivningen skal finde sted.

Jeg opfordrer derfor finansministeren til nøje at vogte på, at det direkte og det indirekte beskatningsforhold på ny ændres, så de direkte skatter forholdsvis kommer til at udgøre en mindre part end nu.